

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Δεκατρεῖς τοῦ Μάρτη
τοῦ κατσουλογδάτη.

Μεγάλα ξαφνικά μέ τὰ Θεσσαλικά.

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξαφνικὸ
τὸ ζήτημα τὰγροτικὸ,
ποῦ χύνει καὶ αἰμ' ἀδελφικὸ.

Ἐδῶ μού λέν ἐργάζεται πολλῶν δημοκοπία,
ὅταν ὁ καιρὸς γιὰ σίγουρα θὰ φέρῃ θεραπεία.

Ὑπομονὴ καὶ νοῦς, παιδιά,
καὶ ρίχτε κάτω τὰ ραβδία,
ἐγὼ σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε πῶς σὰν αὐτὰ ζητήματα
δὲν λύνονται χωρὶς αὐτά,
ποῦ λέγονται κοινῶς λεφτά
καὶ ἀργύρια καὶ χρήματα.

Ὅτε πῶς δὲν ἔχομε τὸν μπέστη τὸν Ἀργύρη
μὴ μᾶς κάνετε καὶ σεῖς κανένα πανηγύρι.
Ὁ κάκου, δὲν μ' ἀκούσανε, καὶ ἤθελαν μακελλιστό,
ἤθελαν ἐπανάστασι, πλιάτσικο, ρεμπελιστό,
ἔπασαν κάτω θύματα μορτίτες καὶ κολλήγοι,
εἶδα τὴν ἐριδῶλα καὶ καιρῶς πῶς ἐπλήγη,
καὶ κλαίει μαυροφόρα
τὴν συμφορὰ τῆς τώρα,
ἐν μέσῳ τῆς ἀνοίξεως τῆς μυρωμέναις αὐραῖς
ἐπεὶ νὰ κυματίζουνε κατὰ σημαῖαις μαύραις.

Ὁ νόμος δέχομαι καὶ ἐγὼ πῶς εἶναι πλὴν καιρὸς
αἰμῆτος καὶ δίκαιος νὰ στέχη τιμωρός.
Ἄρκει νὰ πέφτουν δυνατὰ τῶν νόμων τὰ κτυπήματα
καὶ νὰ μὴ σήπωνται νεκροί,
ἐδ' ὅμως μόνον οἱ μικροὶ
χαίνει πάντα καὶ παντοῦ νᾶναι τοῦ νόμου θύματα.

Ἐκκαθάρισις μεγάλη,
ποῦ τοὺς ρύπους μας θὰ βγάλῃ.

— Λοιπὸν τί βλέπετε, Φασουλῆ;..

— Τάξω τὸ Ρωμαῖκο σὰν ἓνα περιδῶλι,
καὶ μίαν Ἐκκαθάρσιν μεγάλην κατὰ πάντα
καθαρίζῃ γενικῶς χωρὶς νὰ ξέρῃ γιάντα.

Χίλια καὶ ἑνιάκοντα δέκα
καὶ ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Χίλια δεκατρία καὶ ἑκατὸ προσέτι,
ζήτημα μεγάλο θλίβει τὸ Δοβλέτι.

Καιρὸς ἀναγνωρίσεως
ἐκάστης ἱκανότητος,
καιρὸς ἐκκαθαρίσεως,
καιρὸς καθαριότητος.

Ὅλοι τὸν γιᾶκα τινάζουν,
καὶ ἑκκαθάρσις φωνάζουν
πρέπει τώρα νὰ γενῇ
στοὺς Ρωμηοὺς ἀληθινή.

Ἐξω τώρα κάθε λέρα,
κάθε ζωοφθόρος κάμψη,
καὶ μὴ πάστρα πέρα πέρα
στοὺς Ρωμηοὺς νὰ καταλάμψη.

Δὲν θὰ γίνῃ καμμιά χάρις,
ἔξω κάθε κατεργάρης,
ἔξω κάθε σαχλοβλάκας,
κάθε φίλος τῆς ἀμάκας.

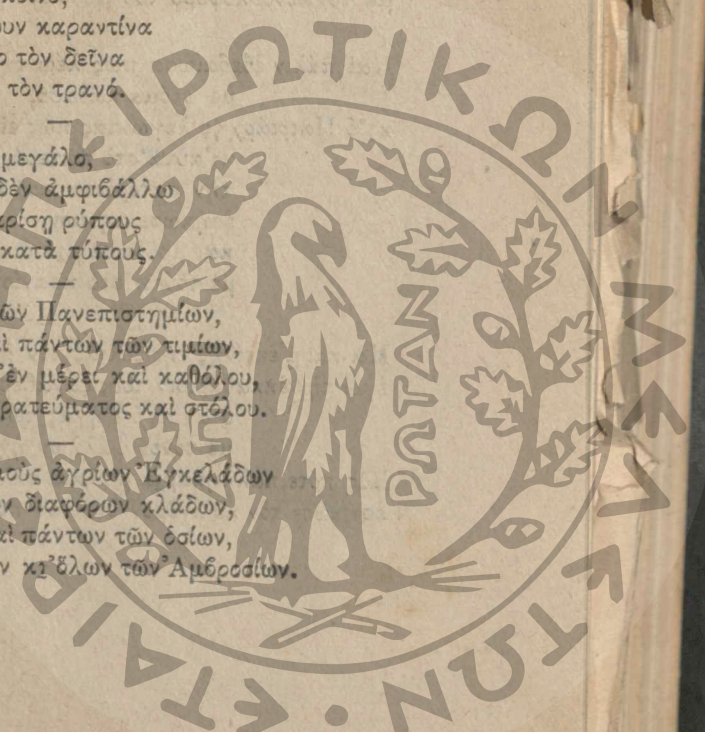
Ἐκκαθάρσις τρανή,
πρόγραμμα σωτήριον,
ποῦ τὸ κράτος θὰ γενῇ
ἓνα Καθαρτήριον.

Καθαρτήριο κοινό,
ποῦ θὰ βάζουν καραντίνα
μέ τὸν ἄσχημο τὸν δεῖνα
καὶ τὸν τάδε τὸν τρανό.

Καθαρτήριο μεγάλο,
ποῦ καὶ ἐγὼ δὲν ἀμφισβῶ
πῶς θὰ καθάρῃ ρύπους
κατ' οὐσίαν, κατὰ τύπους.

Βλέπω τὴν ἐκκαθάρσιν τῶν Πανεπιστημίων,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρσιν καὶ πάντων τῶν τιμῶν,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρσιν καὶ ἐν μέρει καὶ καθόλου,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρσιν στρατεύματος καὶ στόλου.

Ἀκούω βρόντους καὶ σεισμούς ἀγρίων Ἑγκελάδων
ζητούντων ἐκκαθάρσιν τῶν διαφόρων κλάδων,
βλέπω τὴν ἐκκαθάρσιν καὶ πάντων τῶν ὁσίων,
τῶν ἐπισκόπων τῶν σεπτῶν καὶ ὅλων τῶν Ἀμβροσίων.

Βλέπω τὴν ἐκκαθάρισιν εἰς ὅλους τοὺς κυρίους,
καὶ μὲ σωλῆνας, Περικλῆ, κυττῶ καθαρτηρίου
νὰ γίνεται καθαρισμὸς τῆς καθεμίας γελοίας
καὶ λιπαρᾶς κοιλίας.

Τῆμῳ κι' ἐγὼ τοὺς καθαρμούς
καὶ κράζω: προχωρήσετε,
κι' ἀμέσως κλάδους καὶ κορμούς
τελείως καθαρίσετε.

Ἐμπρὸς ἔμπρὸς νὰ τύχετε παρ' ὅλων ἐγκωμίου,
κι' ἀκούω στὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ ρητορεύουν φοιτηταί... τί τρέχει; τοὺς ῥωτῶ...
μοῦ λέγουν: ἐκκαθάρισις.. δὲν τῶμαθες κι' αὐτό;

Τὴν ἐκκαθάρισιν ἀκούς ἀπ' ὅλαις τῆς μεριάς,
ποῦ χάνεις, Περικλέτο μου, ταῦτά καὶ τὰ πασχάλια,
καὶ γιὰ τὴν ἐκκαθάρισιν πέφτουν καὶ μαγκουριάς,
κι' ἀνοίγουν μύταις κάμποσαις καὶ μερικὰ κεφάλια.

Γίγας ἐκκαθαρίσεως πυργόνεται πελώριος
καὶ τὸν κυττᾷ περίτρομος καθέννας πατριώτης,
κι' ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς, ὁ μάρτυς ὁ Γρηγόριος,
κι' ὁ πρωτομάρτυς τῶν Φερῶν κι' ὁ Κοραῆς ὁ Χιώτης
μέσα στὸ σκότος τῆς νυκτὸς μιλοῦν, χαντακωμένε,
κι' ἐγὼ σιμῶν σιγαλὰ ν' ἀκούσω γιὰ τί λένε.

Καὶ τί νομίζεις, Περικλῆ, πῶς ἔλεγαν κι' ἐκεῖνοι;
γι' αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισιν συνομιλοῦν κρυφά,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐδεβαίωσα πῶς σίγουρα θὰ γίνη
καὶ τὸ χαρτοβασιλεῖο στὴν πάστρα θὰ τρυφᾷ.

Βρὲ τί μᾶς λές; ἀπήντησαν κι' οἱ τρεῖς μάρμαρωμένοι
στὰ γέλοια λιγωμένοι,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐδεβαίωσα καὶ πάλιν σοβαρὸς
πῶς ἔφθασε καιρὸς
κοινῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν ρύπων τῶν συγχρόνων
πρὸς δόξαν τῶν προγόνων.

Π. — Καὶ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τὰ πιστεύω αὐτά;
Φ. — Ἐνόμισαν ὡς φαίνεται πῶς εἶναι χωρατά,
κι' ὁ τῶν γραμμάτων Κοραῆς, ξυλένις τραγλοδύτης,
μὲ τὸν κονδυλοφόρο τοῦ μοῦδωσε μιά στή μύτη.

Καὶ πάλιν ἐδεβαίωσα πῶς λέω τὴν ἀλήθεια
μὲ στόμα καθαρὸ,
κι' ὁ Πατριάρχης λέγωντας πῶς εἶναι κολοκύθια
κι' αὐτὰ στὸ πατερό,
τὴν πατερίτσα ποῦ κρατεῖ
ἐσθήκωσε μηνίων,
καὶ μοῦδωσε μιά δυνατὴ
μὲ τούτη στὸ κρανίον.

Μὰ καὶ μ' ἐκείνης τῆς ξυλῆς τὸν ἄμετρο τὸν πόνο
ἐγὼ τὴν ἐκκαθάρισιν τοὺς ξαναδεβαίωνω,
δταν κι' ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν
μὲ τόνον ψάλλων ἤχηρόν:
Ὡς πότε, παλληκάρια μου, καὶ τᾶλλα τὰ γνωστά,
ἐσθήκωσε τὸν κύλινδρον ἐκεῖνον ποῦ βασιτᾷ,

καὶ μία μοῦ κατάφερε στ' ἀπύλωτά μου χεῖλη,
ποῦ τότε πῆλ' τὸν οὐρανὸν τὸν εἶδα σὺν σφοντύλι
καὶ τὸν παπᾶ σὺν βῆδι,
κι' ἀμέσως πῆρα πόδι.

Ἐν τούτοις ὅμως μ' ἔλ' αὐτὰ
δὲν εἶναι διόλου χωρατά
τὰ τῆς ἐκκαθαρίσεως σωτήρια προγράμματα,
κι' ἄς τὰ θαρροῦν οἱ πρόγονοι κάπως ἀστεία πρόμματα.

Καὶ σὺ τὴν ἐκκαθάρισιν ἀληθεστάτην κρίνε
καὶ σκοῦζε τὴν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἂν πρόγονοί μας μερικοὶ
δὲν θέλουν νὰ πιστέψουνε δικαίωμά των εἶναι.

Καὶ σὺ μὴν παύης νὰ πετᾷς εἰς θνεῖρα μετάρια
καὶ νὰ μετεωρίζεσαι,
καὶ τώρα μὲ τὴν ἀνοιξὶ πίνε καὶ σὺ καθάρσια
συχνὰ νὰ καθαρρίζεσαι.

Μ' αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισιν ἔχω πολλὰς ἐλπίδες,
κι' ἂν σ' ἄλλα μέρη βλέπουνε τὸν ἥλιο μὲ κηλίδες,
πλὴν ἐδῶ πέρα, προσφιλεῖ,
στῶν φῶτων τὴν κοιτίδα
θὰ βλέπης νὰ φεγγοδολῇ
χωρὶς καμμιὰ κηλίδα.

Ἰδέ τὴν ἀκηλίδωτον τὴν πάροχον τῶν φῶτων,
κι' ὁ Φοῖβος, ποῦ λαμποκοπᾷ,
φῶς ἀκηλίδωτον σκορπᾷ
σὲ γῆν ἀκηλιδώτων.

Ἐκκαθάρισις νέα προβάλλει
μὲ μιὰ σκοῦπα στὸ χεῖρι μεγάλη,
καὶ σκουπίζει σκουπίζει σκουπίζει
καὶ καθάρσεις στὸ κράτος σαλπίζει.

Τὴν γεραίρουν Ἑλλήνων παιδιὰ
καὶ τῆς στρώνουν φοινίκων κλαδιά
νὰ πατήσῃ κι' ἔμπρὸς νὰ περάσῃ
κι' ἡ μεγάλη τῆς σκοῦπα νὰ δράσῃ.

Χιονόπτερος ἔρχεται κόρη
καὶ καθεὶς τῆς φωνάζει: προσχώρα,
κι' ὅλο σάρωνε κάθε βρωμιάρη,
ποῦ ψυχὴν δὲν παστρεύει καὶ σῶμα,
πλὴν ἡ σκοῦπα κι' ἐμέν' ἄς μὴν πᾶρῃ
κι' ἄφθασέ με στὴν πρώτη μου βρωμιά.

Μέσα σὲ τόσα παστρικά τσανάκια τοῦ καιροῦ,
τοῦ τόσο καθαροῦ,
ἄς μείνῃ κι' ἐνα βρωμερὸ πρὸς χάριν ποικιλίας,
κηλὶς καθαριότητος ἰδεωδῶς τελείας.

Ἄς μείνῃ, σὲ παρακαλῶ,
κι' ὀλίγη ρυπαρότης...
δὲν κάνει καὶ πολὺ καλὸ
τόση καθαριότητος.

Ἐκκαθάρισις ἦλθε, μαγκούφη,
καὶ τῆς λένε καμπόσοι ταρτοῦφοι:
ἔλα, κόρη, κουφή πρὸς τοὺς θρήνους,
μὰ ποτὲ μὴ σκουπίσῃς κι' ἐμάς,
τοὺς λευκοὺς, τοὺς ἀμώμους, τοὺς κρίνους,
ποῦ καὶ σὺ μ' πρὸς σὲ τοὺτους βρωμάς.

Ἐκκαθάρισις πάλι καινούρια
σὲ μπελάδες μᾶς βάζει καὶ φούρια.
Ποταμὸς μὲ κρυστάλλινα ρεῖθρα,
Σιλωὰμ θαυμαστὴ κολουμήθρα,
καθαρίζει παιδιὰ καὶ πατέρας,
καθαρίζει ψυχὰς καὶ γαστέρας.

Νάτην νάτην λευχείμων ἡ τσοῦπα,
ποῦ ζητεῖ μὲ θεόρατη σκοῦπα
νὰ σκουπίσῃ Ρωμηῶν παλληκάρια,
ὅμως ὅλα τὰ βρῖσκει καθάρια,
καὶ μὲ στόμ' ἀνοικτὸ σταματᾷ
καὶ τὴν σκοῦπα τῆς κάτω πετᾷ.

Ἄκου τὴν Ἐκκαθάρισιν τί λέει, βρὲ κλαψάρη:
κάποιος κακὸς μ' ἐπούλησε γιὰ πράσινο χαβιάρι,
καὶ μοῦπε στὸ Ρωμαϊκὸ πῶς εἶναι κόπρος τόση,
ποῦ πρέπει κάποιος Ἡρακλῆς νὰ τὴν κατασαρώσῃ.

Ὅμως ἐγὼ καὶ μὲ χαρὰ κυττάζω καὶ μὲ λύπη
πῶς τὸ καψο-Ρωμαϊκὸ δὲν τὸ ρυπαίνουν ρυποί,
καὶ μήτε στίγμα καὶ λεκὲ δὲν βρῖσκω σὲ κανένα
κι' οἱ κόποι τοῦ σαρώματος πηγαίνουν στὰ χαμένα.

Κι' ἀλήθεια λέγ' ἡ κόρη, ξυλένις σκουπιδιάρη...
καὶ πρὸς τὸν ἐαυτὸ τοῦ νομίζει γιὰ μουρντάρη;

ὅλους τοὺς ἄλλους βλέπει γεμάτους μὲ κηλίδας,
κι' ἐκεῖνος κύκνος μόνος
λευκότερος χιόνος
καθὼς ὁ Ζεὺς, σὺν πῆγῃ στὸν θάλαμον τῆς Λήδας.

Καλὰ τὰ λέγ' ἡ κόρη... καὶ σὺ τὸν ἐαυτὸν σου
πανάμωμον τὸν βλέπεις, παρθένον ἀνεμώνην,
οἰκτερεῖς δὲ τοὺς ρύπους τῶν συμπατριωτῶν σου
καθὼς ὁ Φαρισαῖος τὸν ταπεινὸν Τελώνην.

Κυττάζω Φαρισαίους καὶ Γραμματεῖς συγχρόνους
κηλίδας ταπεινῶν
νὰ ψέγουν Τελωνῶν,
καὶ καθαροὺς νὰ κρίνουν τοὺς ἐαυτοὺς τῶν μόνους.

Πρὸς μίαν ἐκκαθάρισιν περιχαρὴς σφριγῶ,
καὶ ταύτην κελαδῆσωμεν εἰς τοὺς παρόντας σάλους,
κι' ἀφοῦ καὶ σὺ τὸ κάθαρμα κι' ὁ καθαρὸς ἐγὼ
θέλω τὴν ἐκκαθάρισιν μονάχα γιὰ τοὺς ἄλλους,
πορὸν τῆς Ἐκκαθαρίσεως ἡ σκοῦπα θὰ σκουπίσῃ,
διόλου στοκαφίσι;

Π. — Καλὰ τὰ λέει, βρὲ Φασουλῆ, κι' ἐγὼ σ' αὐτὰ συμφάσκω,
κι' ὡς παρθενομίας κρίνον
τὸν ἐαυτὸν μου κρίνων
λέγω στὴν Ἐκκαθάρισιν: φύγε πρὶν κάνης φιάσκο.

Φύγε, τῆς λέγω, παστρικά,
κι' ἐδῶ, καθὼς γνωρίζεις,
δὲν θάβωρες πουθενὰ λεκέ,
κι' ἀδίκως καθαρίζεις.

Μὰς ἦλθες υπερήφανος μὲ κόρδωμα θρασύ,
ὅμως ἐμεῖς πανάχραντοι σοῦ κάνομε χαλάστρα,
καὶ πρόσεχε παρακαλῶ, νὰ μὴ βρωμῆσῃς σὺ
μ' ἐκεῖνο σου τὸ σάρωθρο τὴν τόση μας τὴν πάστρα.

Προτού με κουνουπίδια
σὲ δῶξουν ντροπισμένη,
γκρεμίσου, καὶ σκουπίδια
δὲν θάβερης σὲ τεμένη.

Δὲν σὲ καλεῖ πηλὸς
καὶ δυσωδία βόθρων,
κι' ἀνάγκην παντελῶς
δὲν ἔχομεν σαρώθρων.

Ἐκκαθάρισις νέα προβάλλει
μὲ μιὰ σκουπιά σὲ χέρι μεγάλη,
ὅμως ὅλοι τῆς λένε: ξεκουμπίδια,
καὶ τῆς δίνουν γιὰ μόνο φαγι
μερικά τελευταῖα σκουπίδια,
ποῦχαν μείνει στῆς πάστρας τῇ γῇ.

Μονόλογος ἀνδρὸς διωκομένου, τοῦ Παναγιωτοπούλου τοῦ καυμένου.

Π.— Τὸ ράσο' χήμηξε καὶ μὲ διώκει,
ποῦ λὲς πῶς τοῦφαγα τὸ πιρκοκόκι.
Μαζί μου τὰβαλαν, δὲν τοὺς ἀρέσω,
κι' ἀπὸ τὰξίωμα θέλουν νὰ πέσω.

Τὸν τῆς Παιδείας, ὁποῦ σφριγᾷ,
παπαδολόγι τὸν κυνηγᾷ.
Καὶ τοῦτοί μέσα στὴν τρικυμία
λὲν πῶς δὲν ἔχω πίστι καμμία,
μὰ στῆς Παιδείας ὁρμῶν τὸν μύστη
καὶ νὰ μ' ἀλλάξουν ζητοῦν τὴν πίστι.

Ἀπὸ κανένα δὲν ἔβρισκω χάρι..
τὶ δὲν μοῦ ψάλλουνε, καὶ μέσα σ' ὄλα
πῶς γιὰ νὰ κάνω τὸ παλληκάρι
ἐκτύπησ' ἄλλοτε μὲ μιὰ πιστόλα
τὸν Ἀη-Γεωργη τὸν καθδαλάρη.

Μέσα σὲ τέτοιους καιροὺς νηστείας
τέτοια μοῦ ψάλλουν εἰς ἤχον πλάγιον,
καὶ τῆς φρικτῆς μου τῆς ἀπιστίας
μάρτυρα βάζουν κι' αὐτὸν τὸν ἅγιον.

Ἄν δὲν μὲ παύσουν μὲ φοβερίζουν.
ὅτι θὰ πᾶνε καὶ στὸ Γουδί...
παύσετε λέγω, μὰ δόντια τρίζουν,
κι' ὄλο μοῦ ψάλλουν: πὰ βού γὰ δί.

Ἡ νέα κτίσις ἐξέστη πᾶσα
τὰ θυμωμένα σὰν εἶδε ράσα.
Ἐγώ, ποῦ τόσο καλὸς ἐφάνηκα,
εὐρήκα τώρα τὸν διάβολό μου
μὲ καλυμμαύκια καὶ φαρδομάνικα...
μπᾶσέ καλὸ σας... μπᾶσέ καλὸ μου.

Πηγαίνουν στὸν Δραγούμη μὲ πάθος σταυρωτῶν
καὶ κράζουν: ἄρον ἄρον καὶ σταύρωσον αὐτόν.

Τοῦ Γιούδα τὴν κρεμάλα μοῦ δίνουν ἀριστεῖο,
μὲ λὲν Ἰσκαριώτῃ χωρὶς θεὸ κανένα,
κι' ἔτσι μὲ τοῦτα θέλουν νὰ κάνουν τὸν ἀστεῖο
καὶ πρὸ χωρατατζήδες νὰ γίνουν ἀπὸ μένα.

Πάλι γιὰ τὴ στενὴ ἀντάρα καὶ φωνή.

Γιὰ τὴ στενὴ καὶ πάλι φωνή στὸ Βουλευτήριο
κι' ἔξω συλλαλητήριο,
κι' ἐνῶ πολλοὶ φρενιάζουν γιὰ τῆς στενῆς τὰ κλέη
φωνὴ τοῦ κράτους λέει:

Μὴν κάνετε, παιδιὰ, μεγάλη φασαρία
μήτε γιὰ τὴν στενὴ, μήτε γιὰ τὴν εὐρεία,
κι' ἂν ἐκλογαῖς ποθῆτε μὲ τὴν στενὴ καὶ πάλι,
στενά μοι πανταχόθεν, καὶ μὲ τῆς δύο χάλι.

Συχάσετε, παιδιὰ, κι' ἔχω στενοχωρία
μὲ τούτῃ τὴ στενὴ, μ' ἐκείνῃ τὴν εὐρεία.
Κι' ἐμπρὸς εἰς ἄδεο κορβανᾶ
ψάλλω: τὰ ζῶα μου ξανά
περνοῦν στενόχωρα στενά
κι' ἀπενταρίας στενωποὺς
μ' εὐρείας δλέψεις καὶ σκοπούς.

Κόλλυδων μοιρασὰ καὶ κοσμοχαλασὰ.

Στὸ Παρλαμένο κόλλυδα μοιράζονται καὶ πάλι
καὶ γίνεται γι' αὐτὰ καυγᾶς καὶ μανιώδης πάλη,
κι' ἦλθαν καμπόσοι κι' ἀπ' τὴν Κῶ
κι' ὅλοι γυρεύουν μερδικά.

Κι' ἐμένα, μπάρμπα, δῶσε μου... μεγάλ' ἡ καλοσύνη σου...
μνήσθητι, κύριε, κι' ἐμοῦ στὴν ἐλεημοσύνη σου.
Κι' ὁ Στέφανος τοὺς ἔλεγε: μὴ μοῦ ζητᾶτε κι' ἄλλα,
ὅμως ἐκεῖνοι πρὸ πολὺ δοῦτοῦν μὲ τὴν κουτάλα.

Καὶ μὲ διάτορον φωνὴν
καὶ γόους ὀξύτατους
διεμερίσαντο καὶ νῦν
ἱμάτια τοῦ κράτους
πολλὰ μερίδες βουλευτῶν
βάλλουσαι κλῆρον ἐπ' αὐτῶν.

Νομοσχέδιον ψήφισις ὧν ἀριθμὸς οὐκ ἔστι,
πλὴν ὁ καιρὸς ὁ κρίσιμος τῆς λήξεως ἐπέστη,
κι' ἰδοὺ φανάδες φεύγουνε κι' ἀγάδες γιὰ ταμπούκι,
ποῦ κι' ἄλλα νομοσχέδια λυσσοῦν νὰ παρεισάξουν,
ὡς ὅπου καὶ τὴν συμβαδίη ψηφίζουν τοῦ Παμπούκη,
καὶ στὸ Λυσσατρεῖο τοῦ τοῦς πᾶν νὰ ξελυσσάξουν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιπὸν τὴν Πέμπτην θάγωμε κονσέρτο τῆς Φωκᾶ,
ἐντροφημα μοναδικὸν μὲς σ' ἐὰν μοναδικά,
κονσέρτο περιπληγτικὸν καὶ πρῶτον ἀπ' ἐκεῖνα,
ὅπου μ' ἀηδονίσματα θὰ μᾶς μαγέψῃ ἡ Νίνα,
κι' ἂν ξεαρσιν κι' ἀπόλαυνιν ἀληθινὴν ποθῆς
νὰ σπεύσῃς εἰσιτήριο νὰ πάρῃς παρευθὺς.